

[Ministeren for kulturelle anlægger.]

musikudøvelse, til hobbies af forskellig karakter.

Vi var enige om, da vi diskuterede det her, med fru Bodil Koch var kulturminister, at vi skulle finde ud af, hvordan de eksisterende institutioner under kulturministeriet kunne tjene dette formål. Nu får vi i nær fremtid lejlighed til at diskutere museumslovene, og vi vil derunder komme ind på, på hvilken måde museerne kan tjene det formål. Vi ved også, at man på bibliotekerne er meget optaget af det. Men jeg tror ikke, de bestående institutioner slår til, og jeg tror, vi bør gå i gang med at gøre et forsøg. I andre lande har man institutioner, der arbejder på meget bred basis, og som har vundet vældig tilslutning i befolkningen.

Må jeg så sige til hr. Lembourn, at vi skal såmænd ikke strides meget om slutningsordene i betænkningen, dette med syntesen mellem den enkeltes krav om udfoldelse og kravet om, at vi i fællesskab skal indrette vor tilværelse fornuftigt. Det, der står fast, er, at vi skal prøve at få disse to tendenser til at gå i spænd sammen. Det er ikke nok, at vi appellerer til den enkeltes udfoldelsestrang. Det er ikke svært at få tilslutning til, at denne trang skal have plads, det kan vi sagtens få. Hele tilværelsen vidner om, at det ikke er svært at få folk til at indse, at der skal være udfoldelsesmuligheder for dem. Det er langt sværere at klare det andet hensyn: hvordan får vi disse mange individuelle interesser passet ind i vor fælles tilværelse? Og denne strid vil vokse. Den vil vokse, fordi der vil være en højere uddannelse, som vil få mange til at synes, at de bør have mere og mere indflydelse, men den vil også vokse, fordi der i stigende grad appelleres til den enkeltes udfoldelse. Så er det nok det væsentligste problem, vi står over for, når vi taler om styringsproblemerne, at få dette til at lykkes og forene de to hensyn.

Jeg vil gerne sige om forureningsproblemet, at det er jo et af de spørgsmål, der ikke naturligt hører ind under kulturministeriet, men det er lige så rigtigt, at det er et uhyre vigtigt spørgsmål, som vi i folketinget kommer til at beskæftige os meget mere med, og vi vil så i regeringen sørge for, at dette spørgsmål bliver taget op med større kraft end hidtil.

Hr. Lembourn var inde på det musiskes stilling i uddannelserne, og fru Merete Bjørn Hanssen var inde på mulighederne for at skaffe udfoldelsesplads for dem, der ønsker personlig at udøve musik. Jeg tror, vi må erkende, at vi ikke har løst dette spørgsmål. Jeg tror, vi må stile efter at udbygge musikkonservatoriernes virksomhed. Jeg tror, vi må åbne dem for amatørmusikken, f. eks. gennem afholdelse af kurser og gennem undervisning i forskellige discipliner. I dag er konservatoriernes uadvendte virksomhed jo nærmest indskrænket til elevkoncerter, som hovedsagelig gennemføres til glæde for eleverne. Vi har de almindelige folkemusikskoler som steder, hvor almindelige mennesker kan henvende sig for at modtage musikundervisning. Disse steder modtager kun en beskedent statsunderstøttelse. Vi må se på disse problemer, og jeg tror, at vi skal se på det i sammenhæng med de forsøg, jeg nævnte før, hvor vi vil undersøge, hvilke aktiviteter det er, vi skal skaffe plads til.

Fru Merete Bjørn Hanssen kom ind på uddannelserne og talte om det nødvendige i, at vi så kulturministeriets uddannelser i sammenhæng med de uddannelser, der gives under undervisningsministeriet. Vi skal se på adgangsbegrænsningsproblemet. Det er helt oplagt, at det spørgsmål vil trænge sig på på arkitektskolen, det er et brændende problem, og jeg er helt enig i den betragtning, at vi må ind i den langsigtede planlægning, som finder sted.

Jeg kan ikke lade være med at gøre den bemærkning til uddannelsesdiskussionen, at vi jo så ofte taler om de manglende muligheder for arbejderbørn for at gennemføre en højere uddannelse; man siger, vi må have sikkerhed for, at de i stigende grad kan få del i de højere uddannelser. Jeg tror, at når vi taler om demokratiuddannelserne, skal vi gøre os klart, at demokratiuddannelserne forudsætter, at vi er i stand til at tilbyde alle en undervisning, en uddannelse, der svarer til de enkeltes forudsætninger, uanset om de har forudsætninger for at gå ind i en højere uddannelse, eller de ikke har de forudsætninger. Det er ikke muligt for os at tale om demokratiuddannelserne, før vi har sørget for, at vi kan give alle, også de svagest stillede, sådanne tilbud. Her har vi ganske særlige problemer, og disse proble-